

ÖZGÜR OLUN

Bir zamanlar Alper adında bir çocuk varmış. Alper çok çalışkan, dürüst, iyi kalpli bir çocuktur. Alper liseye kardeşi Ezgi ise ilkokulla gidiyordu. Alper bir gün arkadaşlarıyla parkta buluşacaktı. Alper üzerini değiştirmiş. Parkın yolunu almıştı. Parka gittiğinde bazı arkadaşları gelmiş fakat en iyi arkadaşı Mete gelmemişti. Alper Mete'yi çağırmak için Mete'nin evine gitti. Mete sokakta tanıştığı arkadaşlarıyla bilgisayara dalmış oyun oynuyorlar ve şeker benzer şeyler yiyorlardı. Alper Mete'ye;

-Mete parka neden gelmedin diye sordu. Mete;

-Arkadaşlarım geldi ve onlarla bilgisayar oynamaya dalmışız ve şimdi git ben arkadaşlarımla oyun oynayacağım diye bağırıldı.

Alper parka gitti. Onun yalnız geldiğini gören arkadaşları,

-Mete neden gelmedi diye sordular. Alper;

-konuşmak istemiyorum arkadaşlar dedi.

Arkadaşları futbol oynamaya başladı. Alper oynamakta istemiyordu. çünkü, en iyi arkadaşı Mete yanında yoktu ve belki de onu asla göremiyecekti. Alper eve gitti. Ödevlerini yapıp ,kitabını okudu. Aşağı indi ve ailesiyle yemek yiyip biraz sohbet edip yatmaya gitti. Alper sabah kalkıp kahvaltısını yapıp okula gitti. Hala Mete'ye kızgındı. Tenefüste Mete Alper'in yanına geldi. Mete;

-Neden üzgünsün Alper dedi.

Alper çok şaşırılmıştı sanki dün ona bağırarak kişi kendi değilmiş gibi ona neden üzgün olduğunu soruyordu. Alper olanları Mete'ye anlatı. Mete şaşırılmıştı öyle bir şey hatırlamıyordu. Mete yine de Alper'den özür diledi. Sokakta tanıştığı arkadaşlarıyla okul çıkışı buluşacaklarını

kendisinde gelebileceğini söyledi. Alper teşekkür etti ve geleceğini söyledi. Alper nerede buluşacaklarını sordu. Mete aşağı mahalledeki yıkık bir binada buluşacaklarını söyledi. Alper şaşırmişti. Orada ne yapacaklardı ki. Alper okul çıkışı buluşacaklara yere gitti. Mete'nin sokakta tanıştığı arkadaşları ve Mete oradaydılar. Mete Alper'in yanına gitti ve arkadaşlarıyla tanıştırdı. Diğer arkadaşları ve Mete şekere benzer şeyler yiyorlardı. Alper 'ede yemesi için ısrar ettiler Alper yemek istemiyordum Mete nine sokakta tanıştığı arkadaşları Alper'e yemesi için ısrar etiler ama Alper yemedi. En sonunda Mete yedikleri şeyin kötü bir şey olmadığını sadece naneli şeker olduğunu öyle olsa bizde içmezdik dedi.(oysa onun ne kadar zararlı olduğunu bilmiyordu. Çünkü sokakta tanıştığı arkadaşım dediği kişiler onu da kandırmıştı.)

Alper ısrarıyla yedi. Bir kutu yedi. İki kutu yedi. Üçüncü kutuyu da yemek istiyordu. Az önce yemek istemediği şeyi şimdi yemek istiyordu. Artık kendini durduramıyordu.çünkü;o artık azda olsa bir bağımlıydı. Alper eve gitti. Anne ve babasına görünmeden yukarıya çıktı. Aşağı ya inmek istedi ama inemedi yere sızıp kaldı. Alper sabah kalktı. Kahvaltı yapmak istemiyordu çünkü, midesi bulanıyordu. Alper okula gitti. Mete teneffüste Alper'e;

-Bugün buluştuğumuz yere gelirken 50 lira getirmesi gerektiğini söyledi. Alper e;

-Neden diye sordu. Mete;

-Parayı arkadaşlarımıza vereceğiz onlarda bize dün yediğimiz şekerden verecekler dedi.

Alper biriktirdiği harçlıklarıyla kitap almıştı.şimdi parayı nereden bulacaktı. Aklına bir fikir geldi. Okul çıkışı koşarak eve gitti. Annesinin

çantasından 50 lira aldı ve koşarak evden çıktı. Buluşacakları yere gitti. Parayı Mete'nin arkadaşlarına verdi. Onlarda Alper'e naneli şeker diye kandırdıkları uyuşturucuyu verdiler. Alper eve gitti. Anne ve babasına görünmeden yukarıya çıktı ve odasında yere sızıp kaldı. Artık ne ailesiyle yemek yiyor nede sohbet ediyordu. Sadece odasında bir yerlerde sızıp kalıyordu. Alper ailesinden gittikçe uzaklaşıyor arkadaşları tarafından şeker adında alıştırılan uyuşturucuya bağlanıyordu. Günler geçip gidiyordu. Alper artık tam bir bağımlıydı naneli şeker diye yedirdikleri uyuşturucu yaşamının bir parçasıydı sanki.

Bir gün Alper yolda giderken yaşlı bir teyzenin çantasını alıp kaçtı. Bu parayla naneli şeker (yani uyuşturucu)alıp bir kaç ay idare edebilirdi para da bitince Alper başka çare aramaya başladı. Arkadaşları eğer parasız almak istiyorsa Hastanede bulabileceğini söyledi. Alper Hastaneye gitti. Doktorlar ve hemşireler odadan çıkınca Alper odaya girdi. Dolapları karıştırırken bir dolabın kilitli olduğunu ve içinde aradığı ilacın bulunduğunu gördü. Camı eliyle kırdı. Sesi duyan Doktorlar odaya geldiler. Alper Doktorlardan kaçmaya çalıştı ama kaçamadı. Doktorlar ona sakinleştirici iğne vurdular. Sonra kan tahlili yaptılar ve Alper'in uyuşturucu bağımlısı olduğunu öğrendi ler. Alper in anne ve babasını arayıp çocuklarının hastanede olduğunu ve uyuşturucu kullandığını söyledi ler. Alper in anne ve babası telaşla hastaneye geldiler. Alper e çok kızgındılar ona neden böyle bir şey yaptığını sordular Alper;

-baba ben bir şey yapmadım Mete'nin sokakta tanıştığı arkadaşları bana naneli şeker verdiler dedi. Polis;

-senin arkadaşım dediğin kişiler büyük bir uyuşturucu şebekesinin zorla çalıştırdığı ve bağımlı yaptığı çocuklar dedi.

Alper arkadaşlarıyla buluştukları yeri söyledi ve Alper sayesinde

çocukları bulup Alper'i ve Arkadaşlarını tedavi ettirdiler. Çocuklar eski hayatlarına geri döndüler Alper'in arkadaşları onlar çalıştıran kişilerin yerini söylediler ve polisler onları yakaladı.

Biz çocuklarda bu öyküden bir ders çıkartık.Tanımadığımız kişilerden arkadaşlarınızdan dahi olsa sadece şeker değil hiç bir şey almamalıyız ve arkadaşlarımızı iyi seçmeliyiz. Hayatımızda yaşadığımız iyi ya da kötü her şeyi annemizle ve babamızla paylaşmalıyız.

Siz de bağımlı değil özgür olun.

EBRAR DEMİR

7/C